

Đề bài:

Trong vai Thủy
Tinh em hãy kể lại
truyền thuyết

**Sơn Tinh,
Thủy Tinh**

Bài làm 1

Ta là Thủy Tinh, chúa miền nước thẳm và có sức mạnh phi thường: Gọi gió gió đến, hô mưa mưa về. Ta nghe nói Hùng Vương có một người con gái tên là Mị Nương, người đẹp như hoa như lụa, tính nết hiền hậu, dịu dàng và ta muốn kén nàng làm vợ.

Một hôm, ta đến cầu hôn Mị Nương. Không biết ý trời thế nào, ta và một người nữa lại cùng đến cầu hôn. Nghe nói, anh này tên là Sơn Tinh, cũng có sức mạnh phi thường chẳng kém gì ta: vẫy tay về phía đông, phía đông nổi cồn bãi; vẫy tay về phía tây, phía tây mọc lên từng dãy núi đồi. Vì ta và người ấy ngang sức ngang tài nên vua Hùng không biết chọn ai, từ chối ai, bèn cho mời các Lạc hầu đến bàn bạc. Xong, vua phán:

– Hai người đều vừa ý ta, nhưng ta chỉ có một người con gái, biết gả cho người nào? Thôi thì ngày mai, ai đem sính lễ đến trước, ta sẽ cho cưới con gái ta.

Chúng ta tâu hỏi đồ sính lễ cần sắm những gì? Nghĩ ngợi một chút, vua đáp:

– Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng và voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, mỗi thứ một đôi.

Thấy vua ra lễ vật như vậy ta cũng hơi lo vì ở dưới biển làm gì có voi, có gà, có ngựa. Phen này cũng khó mà lấy được vợ.

Quả nhiên, sáng hôm sau, Sơn Tinh đem lễ vật đến trước và rước Mị Nương về núi.

Ta đến sau không lấy được vợ, dùng dùng nổi giận đem quân đuổi theo một hai đời cướp lại Mị Nương. Ta hô mưa gọi gió, làm thành giông bão rung chuyển cả đất trời, dâng nước sông lên cuộn cuộn đánh Sơn Tinh. Nước ngập ruộng đồng, nước tràn nhà cửa, nước dâng lên lưng đồi, sườn núi, thành Phong Châu như nổi lên trên một biển nước. Ta biết, Mị Nương rất lo cho vua cha, thần dân trăm họ vì cái sợ lớn nhất của nhân dân là thủy tặc nhưng ta không thể nào làm khác được vì ta muốn chiếm được nàng.

Sơn Tinh không hề nao núng. Hắn dùng phép lạ bốc từng quả đồi, dời từng dãy núi, dựng thành lũy đất, ngăn chặn dòng nước lũ. Nước sông dâng lên bao nhiêu, đồi núi cao bấy nhiêu. Ta và hắn đánh nhau ròng rã mấy tháng trời. Cuối cùng, hắn vẫn vững vàng mà sức ta đã kiệt. Ta đành phải rút lui.

Từ đó, oán nặng thù sâu. Hàng năm, ta làm mưa, làm gió, bão lụt, dâng nước đánh Sơn Tinh. Nhưng năm nào cũng vậy, ta đánh đến mỏi mệt, đánh đến chán chê vẫn không thắng nổi Sơn Tinh để cướp lại Mị Nương, và lần nào cũng đành phải rút quân về. Và cũng từ đó, nhân dân có câu đề chế nhạo ta vì đã làm hại dân lành.

*Núi cao, sông hãy còn dài,
Năm năm bão oán, đời đời đánh ghen...*

Lê Hải Yến (học sinh)

Bài làm 2

Chào bạn! Tôi là Thủy Tinh, một người đã năm lần bảy lượt đánh nhau với Sơn Tinh để cướp Mị Nương, nhưng không hiểu tại sao lần nào tôi cũng thua.

Nguyên do cũng vì hôm ấy, nghe bọn thủy binh bàn tán xôn xao rằng: Hùng Vương thứ mười tám có một người con gái tên là Mị Nương, người đẹp như hoa, tính nết hiền dịu, ngài thương yêu nàng hết mực, muốn kén cho con một người chồng. Không đợi chờ gì nữa, tôi liền đến cầu hôn nàng. Nào ngờ khi tôi vừa đến thì cũng có người đến xin cầu hôn nàng. Anh ta mặc bộ áo giáp, bước đi rất mạnh mẽ. Anh ta cúi xuống lạy tạ vua Hùng rồi bắt đầu trở tài: vẫy tay về phía đông, phía đông nổi cồn bãi; vẫy tay về phía tây, phía tây mọc lên từng dãy núi đồi. Mọi người đồn rằng, anh tên là Sơn Tinh, là chúa tể của vùng non cao. Bộ quần áo tôi đang mặc được tết bằng những chiếc vảy cá to và cứng. Để chứng tỏ mình không thua kém ai, tôi cũng trở tài. Tôi vung tay, cất tiếng gọi oang oang. Một luồng gió mạnh nổi lên, rồi mây đen ùn ùn kéo đến, mưa trút xuống ào ào. Trở tài xong, tôi cũng lạy tạ vua Hùng. Ngài băn khoăn không biết chọn ai, từ chối ai, bèn phán:

– Hai chàng đều vừa ý ta, nhưng ta chỉ có một người con gái. Thôi thì ngày mai, ai đem sính lễ đến trước ta sẽ gả con gái cho.

Chúng tôi tâu hỏi sính lễ cần sắm những gì, ngài nghĩ ngợi một lúc rồi bảo:

– Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, mỗi thứ phải đủ một đôi.

Nào ngờ hôm sau, mới tờ mờ sáng, Sơn Tinh đã đem đầy đủ lễ vật đến rước Mị Nương về núi. Tôi đến sau, không lấy được vợ, đùng đùng nổi giận, đem quân đuổi theo đánh ghen với Sơn Tinh. Vừa đuổi theo, tôi vừa hét: “Sơn Tinh, trả Mị Nương cho ta”. Trận đánh giữa tôi và Sơn Tinh diễn ra thật ác liệt. Tôi hô mưa, gọi gió, làm thành giông bão rung chuyển cả đất trời. Nước ngập nhà cửa, ruộng đồng, tưởng như thành Phong Châu đang nổi lên trên mặt nước. Tôi định ninh chắc hẳn mình giành lại được Mị Nương nên rất đắc chí. Nhưng không, dù gió thét ào ào, mưa trút như thác, Sơn Tinh vẫn bình tĩnh, nét mặt bình thản bốc từng quả đồi, dời từng dãy núi ngăn chặn dòng nước lũ của tôi. Hắn và tôi đánh ròng rã mấy tháng trời. Cuối cùng, tôi đuối sức đành rút quân về. Từ đó oán nặng, thù sâu, năm nào tôi cũng làm mưa gió bão lụt dâng nước đánh hắn. Nhưng lần nào cũng vậy, tôi vẫn không thắng nổi hắn để cướp lại Mị Nương. Tôi phải lùi thủi rút quân về với tâm trạng đầy oán hận.